

ΠΡΟΛΟΓΟΣ,

τον οποίο κάνει ο Απόλλωνας εις τες γυναίκες

- 55 Μα γιάντα να 'ρθετ' εδεπά σας έκαμα θ' αρχίσω,
γυναίκες μου ομορφότατες, να σας ξεκαθαρίσω.
Μια κορασίδα ευγενική, Δάφνη 'νοματισμένη,
'ς τούτο τον κόσμο εγύριζε πολλά χαριτωμένη.
Τα κάλλη τση πόσά 'σανε δε θα ξεκαθαρίσω.
Σώνει να πω πως μ' έκαμε τον ουρανό ν' αφήσω,
να 'ρθω στη γης για λόγου τση, στα πόδια τση να πέσω
- 60 κι όσο μπορώ να δύνομαι να την παρακαλέσω
να 'χει σ' εμένα λύπηση για τον καημόν εκείνο
ν' αναστενάζω από καρδιάς και κλάηματα να χύνω.
Μα 'τον περίσσ' αλύπητη κι άπονη κι ήφευγέ μου
και χίλια πάθη ολημερνίς και βάσαν' άξωσέ μου.
- 65 Μ' απήτις εσταθέρωνε κάθ' ώρα ο λογισμό τση,
τον πόθο τζη αποφάσισα να πάρω στανικό τση.
Κι αποζυγώνοντάς τηνε μιαν ώρα σ' ένα δάσο
και πως την είχα βλέποντας γοργό να τήνε πιάσω,
στον ουρανόν εστράφηκε. «Ζευς», λέγει, «βούηθησέ μου,
- 70 την ευγένειά μου φύλαξε, παρακαλώ σε, θεέ μου».
Ωφου, μεγάλο θάμασμα! Πάραυτας να ριζώσου
τα πόδια τση κάτω στη γης κι απάνω να ξαπλώσου
τα χέρια τση και να γενού κλαδιά φυλλαδωμένα
και ν' απομείνει το ζιμιό δέντρο καθάριο ένα.
- 75 Δάφνη, ως την κράζου, απόμεινε κι οι δάφνες εφανήκα
στον κόσμον από λόγου τση κι έχω πλήσα πρίκα.
Στον ουρανό εγύρισα και πάντα μου έχω πόνο

μέσα πολύ στα σωθικά και δεν αφήνω χρόνο
να διάβει διχωστάς στη γη να ῥθω να γονατίσω,
80 να τήνε σφιχταγκαλιαστώ, γλυκιά να τη φιλήσω
και τζόγι' αφού τα φύλλα τση τα μοσκομυρισμένα
τση κεφαλής μου το ζιμιό να κάμω να ῥχ', οϊμένα!
Κι έτσο ῥήθα και το σήμερα κι ήκαμα ο πρικιαμένος
τούτο το πράμα καταπώς ήμου συνηθισμένος.
85 Κι απήτις εκατέβηκα κι ήρθα εδεπά στην Ίδα
και πως δυο γάμοι αξότατοι θε να γενούσιν είδα
δυο βοσκοπούλω ευγενικώ, σας έκαμα να ῥθείτε
κι εσάς σο' ετούτα τα βουνιά τσο' αγάπες τως να δείτε
και την παντρεϊάν τως στο ῥστερο, σαν έρθ' η Αφροδίτη
90 συναφορμάς τως σήμερα ῥς τούτο το Ψηλορείτη
να πέψει το παιδάκι τζη τον Έρωτα να κάμει
δοξεύγοντάς τσι αδυνατά να σμίξουσιν αντάμι.
Κι άλλες πολλές ξεφάντωσες να πάρετε σας τάσσω,
απ' έχουσίνε να γενού ῥς τούτο το ίδιο δάσο.
95 Μ' αφήνω σας, γιατί θωρώ το Γύπαρη και βγαίνει
κλαίγοντας για την όρεξη αφού τότε πρικαίνει
τση κόρης του. Μα τάσσω σας να τον καλοκαρδίσει
πρίχου μισέψετ' απεδώ και τσο' όργητες ν' αφήσει.

Έμμανουήλ Κριαράς & Κομνηνή Δ. Πηδώνια (επιμ.), *Γεωργίου Χορτάτση, Πανώρια*, κριτική έκδοση με εισαγωγή, σχόλια και λεξιλόγιο Έμμανουήλ Κριαρά. Αναθεωρημένη με επιμέλεια Κομνηνής Δ. Πηδώνια, Ζήτρος, Θεσσαλονίκη 2007.